

La vida eterna comença en aquesta vida | Ester Busquets i Alibés

Creure en la resurrecció de Crist és creure que la mort ha estat definitivament vençuda, és confiar que tots som cridats a viure eternament, és viure amb l'esperança que som fets per a l'eternitat, és gaudir de la pau dels salvats per Jesucrist. Aquesta vida eterna, que és un do de Jesucrist ressuscitat, és l'origen de la nostra joia com a cristians, el que ens permet de «viure contents en el Senyor».

Tanmateix, la vida eterna comença en aquesta vida. I la vida, com el temps, té un caràcter d'irreversibilitat, no es pot tornar enrere, no es pot esborrar el que s'ha viscut. El poeta Miquel Martí i Pol ho expressa molt bé en un dels seus magnífics versos, quan ens recorda que «no s'esmena la vida ja viscuda». En tot cas, l'experiència passada pot servir per a esmenar o reconduir el futur, però el que s'ha viscut és quelcom inesborrable. També Josep M. Esquirol narra amb un exemple molt bonic la irreversibilitat de la vida; diu així: «Podem agafar una moneda i mirar-la d'una cara i de l'altra, tantes vegades com vulguem. No podem fer aquesta operació amb els processos de la vida. No els podem recórrer amunt i avall. La vida –o el temps– no es pot posar al revés per repassar-la.»

Prendre consciència d'aquest fet, que no podem tornar enrere per canviar el curs de la «vida ja viscuda», ens hauria d'ajudar a veure la transcendència que té cada decisió que prenem i cada moment que vivim.

Com diu Francesc Torralba: «Quin valor tindria la decisió lliure si, a cada ensopagada, poguéssim rescriure el camí i tornar a la cruïlla que vàrem deixar enrere?» Adonar-se que el passat no es canvia, i que aquest passat ens pot condicionar el present i el futur, és adonar-se de la gran responsabilitat que suposa el fet de viure.

Déu ens ha creat lliures, i per això ens deixa ser i ens deixa fer. A través d'aquesta llibertat, és a dir, a través de les nostres decisions, expressarem la nostra grandesa humana, o bé la nostra petitesa. Com diu Pico della Mirandola en el seu *Discurs sobre la dignitat humana*, a partir de les nostres obres, «podem degenerar en les criatures inferiors, que són les bèsties, o podem regenerar-nos en les criatures superiors, que són divines». O, dit més planerament, podem optar per una vida de plenitud i amor que ens apropi a Déu i als altres, o bé podem optar per una vida de buidor i malícia que ens condueixi al mal i al pecat.

Tornant al principi, la resurrecció de Crist és penyora de la nostra resurrecció, el tast de la vida eterna. Però aquesta vida eterna l'hem de començar a viure en aquest món practicant l'amor a Déu i el proïsme. «Al capvespre de la nostra vida –deia sant Joan de la Creu– t'examinaran en l'amor.» La balança final, doncs, sospesará el caràcter irreversible dels actes d'amor o desamor.

full

DIOCESÀ

SOLSONA | VIC

Llibres | Els sets sacraments, de Jaume Fontbona

Núm. 86 de la col·lecció Emaús editada pel Centre de Pastoral Litúrgica

Aquest llibret de 68 pàgines consta d'una Introducció, en la qual es dóna resposta a dues preguntes (Què és un sacrament? Per què són set?) i s'especifica que la classificació adoptada és la del Catecisme de l'Església catòlica:

Sagraments de la iniciació cristiana: Baptisme, Confirmació i Eucaristia. Sagraments al servei de la comunió: Orde i Matrimoni. Sagraments de guarició: Reconciliació i Unció dels malalts.

Tots estem d'acord que «viure i celebrar els sacraments és un aspecte fonamental en la vida cristiana» i que «és important aprofundir en el que aquests set signes centrals de la fe signifiquen». Tot esforç, doncs, que ajudi en aquest aprofundiment «serà una bona manera de créixer com a creients i d'enfortir la vivència del nostre ser cristià en l'Església».

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:
VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60

Presentes en el món digital

El lema de la XLIV Jornada Mundial de les Comunicacions Socials (abreujat en el cartell) conté un triple missatge. Diu així: «El sacerdot i la pastoral en el món digital: els nous mitjans al servei de la Paraula». Hi ha, en primer lloc, una al·lusió als sacerdots amb la intenció d'inserir el tema «en el camí de l'Any Sacerdotal». Després ve la referència al món digital motivada «per la seva recent i àmplia difusió, així com per la seva notable influència». Finalment, en l'ús dels nous mitjans cal tenir present que «la tasca primera del sacerdot és anunciar Crist, la paraula de Déu feta carn». Tot això, amb el mateix títol que el lema esmentat, ho desenvolupa el papa Benet XVI de forma entenedora en el seu

missatge per a la present jornada. A les pàgines centrals, un article que es publica conjuntament en tots els fulls dominicals de Catalunya, prolonga aquest inici de reflexió. Sense oblidar de donar un cop d'ull a la fotografia que apareix en el cartell. Mostra la silueta d'una persona atafegada davant el seu ordinador i aparentment aïllada de tot, embolcallada per la tèbia claror d'un cel de colors pàl·lids. Però, amb aquesta eina que té a les mans, pot rebre i enviar missatges arreu del món, pot establir comunicacions de forma instantània i pot, també, aconseguir que «la Paraula navegui mar endins vers els nombrosos encreuaments que crea l'atapeïda xarxa d'autopistes del ciberespai».

Diumenge VII de Pasqua | Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols (1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu. Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui els trobaven reunits li preguntaven: «Senyor és ara que restablireu la reialesa d'Israel?» Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més allunyats de la terra.» Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

Salm responsorial (Salm 46)

Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns, puja el Senyor.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (1, 17-23)

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. [...]

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (24, 46-53)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Així ho diuen les Escriptures: el Messies havia de patir i ressuscitar el tercer dia, i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis. Ara, jo us enviaré el do que el Pare ha promès, i vindrà sobre vosaltres; no us mogueu de la ciutat fins que haureu estat revestits del poder que us vindrà de dalt.» Després se'ls endugué fora, fins a prop de Betània, alçà les mans i els beneí. Mentre els beneïa, s'allunyà d'ells portat amunt cap al cel; ells es prosternaren adorant-lo. Després, plens d'una alegria immensa, se'n tornaren a Jerusalem. I contínuament eren al temple donant gràcies a Déu.

L'evangeli d'avui | Joan Rius

«Mentre els beneïa, Jesús s'allunyà d'ells, portat amunt cap al cel; ells es prosternaren adorant-lo.»

Hi ha una revolució religiosa cabdal en el nucli de la fe cristiana. Si les religions solien adorar la divinitat, els deixebles adoren un que també és home com ells: el Crist ressuscitat, Déu i home sense confusió ni separació.

Hi ha tot un llarg camí entre les primeres experiències dels deixebles i aquesta darrera escena que proclamem en la festa de l'Ascensió. Entremig hi ha hagut una història feta d'amor i d'odi, d'agraïments i desagraïments, d'intuïcions i dubtes sobre la persona de Jesús. Fins i tot, Jesús va ser acusat de ser l'encarnació de l'esperit del mal. I, al final, acusat, condemnat i executat.

És la història de l'amor del Fill de Déu envers la humanitat que ell comparteix, un amor tan servicial, hospitalari i compassiu. És la història d'un foc purificador que judica definitivament els qui tenien segregada la imatge i el poder de Déu per interessos inhumans.

Al final, Jesús de Natzaret és adorat quan ja alguns –per obra de l'Esperit– poden entendre i començar a escampar pel món el testimoni d'un amor diví fet servei i dolor, pau, judici i oferta de vida.

Els deixebles, adorant Jesús que puja al Pare, adoren –i adorem per sempre més els cristians– el Déu que, baixant als nostres inferns, ens vol pujar a la glòria. El camí quotidià que fem amb ell pot ser la nostra elevació.

Crònica de la beatificació del P. Josep Tous i Soler

Igualada.- El diumenge 25 d'abril fou el dia en què tingué lloc la beatificació del P. Josep Tous i Soler, a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona. Fou presidida pel cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà, acompanyat, entre altres, pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i el bisbe de Vic, Romà Casanova.

En l'homilia, pronunciada en català i castellà, el cardenal Bertone afirmà que «en aquest Any Sacerdotal, en què el Papa ha donat com a lema "Fidelitat de Crist, fidelitat del sacerdot", el beat Josep Tous ens ofereix un alt exemple de fidelitat». I convidà tothom a viure aquesta fidelitat a Crist, el nostre Bon Pastor, en el moment present, en el qual tampoc no falten dificultats. Referent a això, les paraules del nou beat són com un lema de vida: «Encara que tot sigui fosc, cal ser sempre fidel. Fidel a Déu i fidel als homes.»

Un dels moments més emotius de la cerimònia fou, en culminar el ritu de la beatificació, el moment de fer la processó amb les relíquies del nou beat i posar al

descobert la seva imatge enmig de cants i aplaudiments dels presents.

L'endemà, dilluns dia 26, a la basílica de Santa Maria d'Igualada se celebrà la missa d'acció de gràcies, presidida pel bisbe Romà. En l'homilia va fer un repàs de la vida del Pare Tous, en especial de la seva vinculació amb la ciutat d'Igualada i la diòcesi de Vic. P. roposà insistentment que sigui anomenat «beat Josep d'Igualada», que era el seu nom de religiós.

Aquest mateix dilluns, poc després de les sis de la tarda, el cardenal Tarcisio Bertone visità la casa natal del nou beat –al carrer de Sant Josep–, enmig d'una notable expectació ciutadana. L'acompanyava el cardenal arquebisbe de Barcelona i era rebut pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, l'alcalde de la ciutat, Jordi Aymamí, l'arxiprest, Mn. Josep Massana, i el primer tinent alcalde, Jordi Riba. Després de signar en el llibre d'honor, Bertone va atendre els mitjans de comunicació locals. Va destacar que la fundació feta pel beat Josep Tous era molt positiva per als joves i afirmà que el motiu principal de la seva visita a Catalunya era portar, en nom de Benet XVI, «el reconeixement de la santedat del Pare Tous». Després de manifestar la proximitat del Papa a Igualada i de recitar la benedicció en català, va resar el rosari davant el sepulcre del beat Josep Tous i, a continuació, visità l'exposició sobre la vida de l'il·lustre igualadí.

Exposició i cicle de conferències

Vic.- Es tracta d'una exposició elaborada per la Universitat de Vic sobre un tema de gran actualitat: «Darwin: 150 anys de *L'origen de les espècies*».

Es podrà veure a la sala d'exposicions de l'església de la Pietat des del dimecres dia 19 de maig, data de la seva inauguració, fins al diumenge dia 30 de maig, de 18 a 21h (dilluns i dimarts, tancat).

Pel que fa al cicle de conferències, aquesta és la llista dels dies, temes i ponents:

Dimecres 19 de maig, a les 20h: *Darwin, 150 anys de «L'origen de les espècies»*, a càrrec del comissari de l'exposició, Joaquim Pla Brunet.

Dimecres 26 de maig, a les 20h: *Evolució de l'univers i evolució de la vida*, a càrrec de David Jou, físic i poeta.

Divendres 28 de maig, a les 20h: *Darwin, evolució i religió*, a càrrec de Ramon M. Nogués, escolapi i catedràtic de biologia.

» La publicació del núm. 500 de la revista «*Vacarisses, balcó de Montserrat*» es va celebrar amb gran solemnitat el diumenge 18 d'abril. La missa va ser presidida per l'abat de Montserrat, Josep M. Soler, i concelebrada per disset capellans. Hi prengueren part tres corals i una orquestra de cambra, que interpretaren la Missa dels Pardals de Mozart. Hi hagué altres cants, en els quals participaren tots els assistents. Acabada la missa tingué lloc un dinar popular, amb més de dos-cents comensals.

Declaració de la renda 2010 | Joan Carles Carles*

Com cada any, durant el mes de maig, ens recorden pels diferents mitjans de comunicació l'obligació de presentar la nostra declaració de la renda. Aquest és un impost directe pel qual contribuïm amb una part del nostres ingressos als pressupostos generals de l'Estat i que aquest ens retorna en forma de serveis i inversions.

Per als catòlics és també el moment de poder contribuir al finançament de l'Església diocesana mitjançant el gest de marcar la creueta en la nostra declaració. Marcar la «X» no costa res i, això no obstant, rendeix molt. L'any passat, un total de 7.195.155 declaracions (algunes signades de forma conjunta, la qual cosa eleva el nombre de declarants) van ser marcades amb la creueta a favor de l'Església; representa un increment de 237.143 persones respecte de l'any anterior, és a dir, un 34,31% de les declaracions.

Això ha permès d'augmentar de manera important el que rebem del fons comú interdiocesà (és el fons que serveix per a ajudar totes les diòcesis) fins a arribar a la xifra de 1.656.282 euros. No obstant això, aquesta xifra només representa poc més d'un 10% del total del pressupost diocesà.

Això ha permès igualment d'actuar en els tres àmbits que ens són propis: el pastoral, el social i el cultural. Cada cop són més grans les necessitats en aquest àmbits i l'economia eclesial és molt precària (la població

envelleix, els mossens se'ns fan grans i falten vocacions, la crisi sacseja les economies familiars, etc.).

Per tant, és molt convenient i fins i tot necessària l'aportació mitjançant la «creueta».

Moltes gràcies, doncs, per continuar ajudant l'Església en la seva tasca pastoral, social, educativa i cultural.

*Ecònom diocesà, Bisbat de Vic

Per què rebre la Confirmació | Romà Casanova, bisbe de Vic

La Confirmació és un sacrament que no és gaire de moda. És clar que també ens passa que l'opció per aquest sacrament l'han de fer els joves en un moment de la seva vida en què no sempre és fàcil prendre opcions. L'adolescència és un moment de la vida en què tot es torna a refer. Acompanyar-los en aquesta etapa és molt important i encara més portar-los a l'encontre amb Déu que allibera i salva. Rebre la Confirmació en aquesta etapa de la vida és un moment de gràcia de Déu oportú, així com també haver-la rebuda abans per a poder així ser acompanyat per aquesta mateixa gràcia.

I, per això mateix, ens cal parlar de la importància de la Confirmació per a la vida del cristià. En el ritu llatí de l'Església catòlica, excepte en el cas del baptisme d'adults, s'administren els tres sacraments de la iniciació cristiana (Baptisme, Confirmació i Eucaristia) en tres moments diferents. Aquests tres sacraments, però, formen una unitat. El qui és batejat ha de rebre necessàriament els altres dos sacraments perquè la iniciació cristiana arribi a la seva culminació. No rebre els sacraments de la Confirmació i de l'Eucaristia seria com iniciar la construcció d'una casa i deixar-la a mig fer.

El ministre originari de la Confirmació és el bisbe. Així es manifesta el lligam del confirmat amb l'Església en la seva dimensió apostòlica. En la Confirmació, Déu mateix –no pas el qui rep el sacrament– confirma

els dons que en el baptisme ha rebut. Per això la Confirmació solament la pot rebre una persona que ha estat batejada. El dons de la filiació divina, de la vida en Crist, de la inserció en l'Església, dels dons de l'Esperit, de la gràcia santificant, tots els dons del Baptisme, reben una nova plenitud en el sacrament de la Confirmació.

El confirmat rep, com a realitat específica del sacrament de la Confirmació, el segell del do de l'Esperit Sant perquè, enmig de l'Església i del món, sigui testimoni de Crist. En la pregària que acompanya la imposició de les mans, el ministre de Crist demana el gran do de l'Esperit Sant amb els seus set dons: saviesa, ciència, consell, intel·ligència, fortalesa, pietat i temor de Déu. El cristià amb l'Esperit Sant és enfortit en el seu cor per a poder viure com a veritable fill de Déu, salvat per Crist, i, al mateix temps, per a no avergonyir-se mai de la creu de Crist i donar testimoni d'ell, amb la vida i la paraula explícita, enmig del món.

La Confirmació és un do incommensurable per al qui el rep: no va sol per la vida, l'Esperit de Déu l'acompanya, des del més íntim del cor, assegurant-li la llibertat; és també un do per a l'Església: l'Esperit fa néixer la varietat de dons i carismes; i és un do per a tota la societat: el qui es deixa portar per l'Esperit de Déu és constructor de la civilització de l'amor que el nostre món necessita.

El sant de la setmana | Sant Pasqual ballador (†1592) | X.B.

Era aragonès i tota la seva vida va transcórrer entre dues pasqües: va néixer i va morir per Pentecosta. Fins a vint-i-quatre anys va ser pastor d'ovelles. Durant tota la seva vida va sentir una especial i gran devoció envers l'Eucaristia. Fos on fos en el seu treball campestre, en sentir el toc de campanes de la consagració no podia deixar de fer un profund acte d'amor a Jesús Sagramentat. Després esdevingué franciscà i realitzà sempre les feines més humils. Tanmateix, destacà en el convent pel seu esperit d'adoració a l'Eucaristia, dedicant-hi moltes hores de la nit i de la matinada. La seva adoració el portava a fruits concrets de santedat: un testimoni explica com el sant el va convèncer que no es vengés dels assassins del seu pare i, en canvi, els perdonés. Un dia va oferir

a la Mare de Déu una dansa campestre en el seu honor, fet que li va merèixer l'apel·latiu de «ballador». Morí mentre oïa la missa de Pentecosta. És patró dels congressos eucarístics i de l'Adoració Nocturna.

«L'adoració eucarística perllonga la missa. Hi fem un acte personal de trobada en el Senyor i trenquem les barreres no solament entre el Senyor i nosaltres, sinó també i sobretot les barreres que ens separen els uns dels altres» (Benet XVI).

La seva festa és el 17 de maig.

Agenda litúrgica de la setmana

- 16 □ Diumenge VII de Pasqua** / Joan 17,1-11a
Ascensió del Senyor / Cicle C. 19 □ **Dimecres.** Sant Pere Celestí, Sant Ubald, bisbe (†1160).
Lectures: Fets 1,1-11 / Salm 46 / Efesis 1,17-23 / Lluc 24,46-53
- Litúrgia de les hores:** Setmana III
- 17 □ Dilluns.** Sant Pasqual Bailón, religiós (†1592).
Lectures: Fets 19,1-8 / Salm 67 / Joan 16,29-33
- 18 □ Dimarts.** Sant Joan I, papa i màrtir (†526). Sant Pròsper, bisbe (s. VIII).
Lectures: Fets 20,17-27 / Salm 67
- 19 □ Dimecres.** Sant Pere Celestí, papa (†1296). Sant Francesc Coll, prevere (†1875).
Lectures: Fets 20,28-38 / Salm 67 / Joan 17,11b-19
- 20 □ Dijous.** Sant Bernadí de Siena, prevere (†1444). Sant Boi, màrtir (s. III).
Lectures: Fets 22,30;23,6-11 / Salm 15 / Joan 17,20-26
- 21 ■ Divendres.** Sant Secundí, màrtir (ss. III-IV). Sant Cristòfor Magallanes, prevere i màrtir (†1927) i companys, màrtirs.
Lectures: Fets 25,13b-21 / Salm 102 / Joan 21,15-19
- 22 □ Dissabte.** Santa Joaquina Vedruna, religiosa (†1854). Santa Rita de Càssia, religiosa (†1457).
Lectures: Fets 28,16-20.30-31 / Salm 10 / Joan 21,20-25
- 23 ■ Diumenge de Pentecosta / Cicle C.** Sant Desideri, bisbe (†608). Sant Florenci, màrtir (†548).
Lectures: Fets 2,1-11 / Salm 103 / 1Corintis 12,3b-7.12-13 / Joan 20,19-23

Al servei de la Paraula | Sebastià Taltavull Anglada*

La comunicació és un do, una qualitat oferta a la nostra responsabilitat perquè en fem un bon ús. La incomunicació, en canvi, o una comunicació per a fer mal a algú, desfà qualsevol possibilitat de relació, de diàleg i de bona entesa entre les persones. Si això té importància al nivell humà, molt més si aquesta comunicació ens ve de part de Déu, mitjançant la seva Paraula o fent-nos nosaltres mateixos els seus portaveus.

El missatge del Sant Pare Benet XVI en ocasió de la 44 Jornada Mundial de les Comunicacions Socials insisteix especialment en la importància d'aquesta transmissió molt relacionada amb l'Any Sacerdotal: «El capellà i la pastoral en el món digital: els nous mitjans al servei de la Paraula». La proposta, tanmateix, va adreçada a tots, ja que d'una manera o altra estem implicats des del nostre compromís baptismal a anunciar l'Evangeli.

Som convidats a aquesta tasca comunicativa des de la necessitat que tenim de Déu i de la possibilitat d'entrar-hi en diàleg. El Vaticà II ens ha dit que *ens parla com a amics*, i Jesús ja havia dit als seus deixebles: «a vosaltres us dic amics perquè us he fet conèixer tot allò que he sentit del meu Pare» (Jn 15,15). Aquesta claredat d'afirmació ens dona a entendre que la relació amb Déu és quelcom normal, a més de saber que és un do per agrair i per a gaudir-ne. Per això, conèixer Déu té a veure directament amb la responsabilitat de comunicar -lo. Entre aquests, hi som nosaltres. «Com podran invocar Déu si no hi creuen? I com creuran en ell si no n'han sentit a parlar? I com en sentiran a parlar si ningú no l'anuncia? I qui el podrà anunciar si ningú no és enviat?» (Rm 10,14-15).

Parlar, anunciar, són verbs que ens posen en la dinàmica de la comunicació. Les preguntes que provenen dels inicis del cristianisme necessiten respostes actuals perquè són preguntes de sempre. Per això diu Benet XVI que «les vies de comunicació obertes per les conquestes tecnològiques s'han convertit en un instrument indispensable per a respondre adequadament a

aquestes preguntes» i és precisament el capellà el qui té una primera responsabilitat a posar tots aquests mitjans al servei de l'anunci de la Paraula de Déu. És especialment des de la *predicació* i des del *tracte pastoral quotidià* que serà possible captar tot el que Déu vol fer-nos saber. Això demana temps de lectura de la Paraula de Déu, de meditació, d'estudi, de pregària, d'observació, per a saber-hi llegir els signes dels temps, a través dels quals Déu parla.

I una altra dimensió no sols necessària sinó urgent.

El fet de la comunicació cristiana no té fronteres i ha d'obrir-se a totes les dimensions de la vida humana i als no creients. Se'ns obren molts camins mitjançant els quals podem oferir els signes necessaris per a apropar-se a la Paraula de Déu i reconèixer el Senyor. Potser hem d'imaginar la possibilitat d'obrir nous espais, com el «pati dels gentils», per a aquells que busquen veritat i autenticitat. A través del continent digital, tota comunicació ens ha de fer més humans i, en la mesura en què s'aprofundeix i es dialoga, ha de ser cada cop més fàcil entendre la trobada amb Déu a través de Jesús i en comunió entre nosaltres, i utilitzant amb responsabilitat tots els mitjans de comunicació que tenim al nostre abast.

*Bisbe auxiliar de Barcelona i encarregat dels Mitjans de Comunicació Social a la Tarraconense

«La teva paraula fa llum als meus passos» (Salm 119,105)

Heus ací una reflexió de caire molt personal que Mn. Pere Fradera, des del Casal La Salle de Pereres on actualment viu retirat, acaba d'enviar per correu electrònic als seus familiars i amics. També fa poc que va començar a oferir, als qui n'hi han demanat, exemplars de l'edició ampliada del seu llibre «P regàries d'estar per casa».

Aquests darrers anys he tingut el goig de celebrar la Setmana Santa a Montserrat, al costat de la comunitat monàstica.

Cada any hi ha algun tret que m'ha quedat més marcat com a record.

Enguany ha estat un detall de la nit de Pasqua. Aquesta vegada no vaig sortir a l'atri per a la benedicció del foc nou i l'encesa del ciri pasqual.

Em vaig quedar dins l'església, esperant que el símbol de la Llum del Crist fes la seva entrada solemne. L'espera durà una mitja hora a les fosques, apagats tots els llums de la basílica.

Per a mi fou tota un temps de meditació sobre un aspecte de la meua salut,

Des de fa uns mesos estic perdent visió d'una manera molt ràpida, fins al punt de témer quedar-me cec. Aquest trasbals provocà en mi una revolta interior. Ja prou tronat que estic, ara només em falta això!

Aquella mitja hora a les fosques era una bona manera de fer-me a la idea del que significa la ceguesa. Un dia d'aquests, algú deia per la ràdio que a Los Angeles d'Amèrica havia vist una pancarta gegant amb aquesta inscripció: *Si les drogues no són la resposta, on caram es troba la resposta?*

Deixeu-me dir, amb tota senzillesa, però també amb tot el convenciment, que la resposta és aquesta presència de Crist ressuscitat enmig nostre.

Per això, el símbol de la Llum, que trobem en totes les religions del món, en el cristianisme pren un relleu únic.

Enmig dels nostres dubtes, de les nostres pors, dels nostres neguits, de les nostres foscores... Crist esdevé aquella Llum que guia els nostres passos.

Una Llum que es fa present en cada un de nosaltres i que, també a través nostre, esdevé Llum per als qui ens envolten.

Després d'aquella mitja hora de foscor, tot d'una sentírem el diaca que, entrant a l'església amb el ciri pasqual encès, cantà: *La Llum de Crist!* I tothom

respongué: *Donem gràcies a Déu*, entonant tot seguit l'antífona: *Joiosa Llum santa, que ens portes la glòria del Pare del cel immortal, Déu i Salvador, Jesucrist.*

I la Llum del ciri pasqual s'anava escampant i fent present en cada un dels fidels quan encenien la seva candela. I hom s'adonava com, de mica en mica, aquell local que estava a les fosques anava adquirint una claror, fins que tota l'església quedà il·luminada. Un espectacle litúrgic únic, meravellós, si hom n'assaborix el significat.

Aquells dies en què em trobava angoixat pensant en la meua possible ceguesa, vaig experimentar una pau interior molt gran. Els ulls del cos poden quedar tancats. Però Crist continuarà il·luminant el nostre interior, i això és el que realment val i compta.

Per això podia assaborir i continuo assaborint tants passatges bíblics on la Llum esdevé Bona Notícia.

Ben cert. La resposta no es troba ni en les drogues, ni en els diners, ni en el poder, ni en el sexe, ni en la fama, ni en la bellesa del cos, ni en experiències boniques i reconfortants. La resposta és el Crist. Deixem que ell ens il·lumini.

Pot ser que més d'un trobi carrinclona aquesta confessió. Potser li semblarà sentimental, carca... Tant se val. Per a mi és el convenciment de tota una vida viscuda cercant la resposta...

També he sentit a la ràdio algú que deia: *El cervell no el tenim per a cercar o trobar la veritat... El tenim perquè ens ajudi a evitar les trompades.*

Avui hi ha força gent que, per tal de no complicar-se la vida, comparteix aquesta manera de pensar.

Mira: ells s'ho perden. No experimentaran la joia de poder dir: *El Senyor m'il·lumina i em salva, qui em pot fer por? El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, qui em pot esfereir?... N'estic cert, fruité en el país de la vida de la bondat que em té el Senyor Espera en el Senyor, sigues valent. Que el teu cor no defalleixi. Espera en el Senyor.*

Gràcies per deixar-me compartir amb vosaltres aquesta fe.

Casal La Salle, Pereres,
24 d'abril de 2010